

Revoluția lui Dumnezeu în viața mea

O închisoare întunecoasă

Cerul de deasupra orașului Praga era acoperit de nori cenușiu-gălbui. Închid fereastra camerei din căminul studentesc și suspin. Încercasem degeaba să aerisesc camera. Înăuntru era aerul închis, afară smogul acid al unei societăți comuniste, care ridicase plină de mândrie o pădure de coșuri de fum. Pe atunci domnea o atmosferă apăsătoare în patria mea, Cehoslovacia.

Se pare că trecuseră mulți ani-lumină între toamna noroasă din anul 1974, când eu, *Zdenek Karásek*, mi-am început studiul la Facultatea Politehnică din Praga, și primăvara colorată din 1968, așa-numita „primăvara de la Praga“. Fusese distrusă brutal dorința după o societate liberă, socialismul cu față umană, care înflorise în 1968.

În noaptea aceea din 21 august 1968 mi-au invadat patria coloane de tancuri rusești. Atacul venise pe neașteptate, fusese masiv și brutal. „Fratele mare“ a refăcut repede „ordinea“ anterioară și dictatura comunistă a continuat. Cuvinte ca libertate, democrație, drepturile omului și progres își pierduseră iarăși complet sensul. Postul de radio cehoslovac ceruse degeaba ajutor lumii întregi. Nu venise nici un ajutor și nu se vedea nici o scăpare.

Nu era de la sine înțeles faptul că în anul 1974 eu puteam să studiez în Praga. Recunosc că eram considerat drept un elev dotat – deși tăcut – care fusese educat de părinții săi să fie ascultător și silitor. Chiar nici notele de la școală nu contau prea mult. Condiția principală pentru un loc la facultate era fidelitatea politică de neclătinat a părinților. Și tocmai aici era punctul meu nevralgic.

În urmă cu exact șase ani, tatăl meu criticase intervenția rusească. Iar aceasta el o făcuse în mod imprudent într-un grup așa-numit de prieteni. Un tovarăș a folosit imediat ocazia favorabilă, turnându-l la securitate. Observația liberală făcută de tatăl meu a avut consecințe asupra fiului său. Imediat mi s-a respins cererea de înscriere la Facultatea Politehnică.

Însă tatăl meu nu renunța ușor. Crescut ca fiul sigur de sine și elocvent al unei clase care-și pierduse toate privilegiile – a marilor latifundiari – el a trăit zilele când în 1939 partidul radical de dreapta al naziștilor le-a confiscat moșia și casa părinților lui. Cam după zece ani a văzut cum partidul radical de stânga, comuniștii cehoslovaci, le-a confiscat iarăși gospodăria lor înfloritoare. De felul său pragmatic, determinat de terenul politic labil, el a devenit un maestru în tragerea sforilor. A stat de vorbă într-un loc cu câteva persoane cheie, în altă parte și-a continuat consecvent aproape tacit munca sa di-

plomatică ... până când mi-a deschis ușa de intrare la Universitatea din Praga. Deși în ideologia marxistă existau principii politice, scopul putea fi atins și cu alte mijloace. În timpul comuniștilor se putea supraviețui numai dacă aveai relații. Între adulți aproape că nu existau prieteni adevărați; se trăia numai având pile, „contacte folositoare“. O mână spăla pe alta.

Tatăl meu era convins că locul meu la facultate câștigat în felul acesta îmi va deschide un viitor mai bun decât al lui. După preluarea puterii de către comuniști, el n-a putut să studieze la facultate, datorită părinților săi ultracapitaliști. Tocmai de aceea își puse se el toată speranța în mine.

Au trecut șase ani de studiu intensiv la Facultatea Politehnică din Praga, secția Statistica Construcțiilor. În 1980, după obținerea diplomei, eu nu priveam spre orizontul care mi se deschisese, ci tocmai contrariul. Priveam continuu la dura și anosta viață de toate zilele. Acum vedeam viața și mai lipsită de perspectivă.

Realitatea apăsătoare era că întregul Bloc de Răsărit era ca o închisoare pestilentă. O lozincă cu care fuseserăm îndoctrinați spunea: „Cu Uniunea Sovietică pentru vecie!“ Eu mi-o tradusesem pentru mine astfel: Să trăim nemângâiați mai departe cu comuniștii, iar aceasta toată veșnicia. Simțeam că în final mă voi sufoca complet în această lipsă de perspectivă și vacuum.

Ficțiune și adevăr

Încă de mic copil am simțit ce înseamnă să nu poți să respiri liber. M-am născut la 22 octombrie 1954 în Liberec, un oraș din nordul Boemiei. Liberec este un oraș industrial cu aproape 100.000 de locuitori, situat în partea de nord a Cehiei, nu departe de triunghiul Germania/Polonia/Cehia. Datorită termocentralelor pe cărbuni din apropiere, aerul era foarte poluat.

La vârsta de trei ani am fost internat la spital grav bolnav, încât părinții mei nu mai sperau că voi apuca să sărbătoresc a patra mea zi de naștere. Ca majoritatea copiilor din Blocul de Răsărit, aveam tulburări respiratorii, cauzate de fumul cărbunilor folosiți la termocentrale, care conținea bioxid de sulf și de azot. Acesta este un gaz urât mirositor, dăunător omului, datorat cărbunelui inferior care se folosea la încălzire în toată țara.

Granițe se puteau vedea pe orice hartă școlară, însă ele nu existau în fantezia noastră. Vestul pe care ni-l imaginam atrăgea ca un magnet pe cei din Blocul de Răsărit. În jocurile noastre eu eram *Winnetou*. *Olda*, cel mai bun prieten al meu, era *Old Shutterhand*, iar fratele lui *Milan* calul (Erau puțini băieții care erau gata să joace rolul de cal. Însă cum noi eram obișnuiți cu lipsurile, ne împărțeam și calul cu două picioare).

Trăiam complet într-o lume a fanteziei, care era foarte departe de realitatea zilnică a unui stat comunist. Aproape că nu putea fi mai mare contrastul dintre fantezia noastră și realitate. Eram pasionați de Karl May, trăiam într-o altă țară, într-un alt secol. Era o lume a copilăriei, în care eroii și tâlharii se deosebeau foarte mult între ei, ceea ce putea observa oricine.

Ca student în Praga, am devenit din ce în ce mai conștient de ipocrizia adevăratului comunism. În timpul studiului am avut acces la literatură clandestină care trata critic regimul cehoslovac. Prin contactele cu mișcarea subterană Charta 77, am aflat adevărul cu privire la procesele publice brutale din anii '50. Pentru a simula o „amenințare“, regimul era permanent la pândă după dușmani. Dușmanul numărul unu era capitalismul din vest. Dar lucrul acesta nu era destul. Conform modelului rusesc, se căutau așa-numiții dușmani interni. Dacă nu erau găsiți, ei erau pur și simplu inventați. Chiar și tovarăși din clasa mijlocie a partidului au fost denunțați fără motiv, de ceilalți tovarăși de partid, și condamnați la moarte într-o farsă de procese publice. Modul de gândire al partidului comunist a dus la un canibalism politic. Sistemul mi-a furat dintr-odată orice iluzie de dreptate. Se ațâța chiar un fel de paranoia (perturbare psihică însoțită de obsesie). Fiecare era în același timp supravegheat și supraveghetor. Poluarea ideologică a vieții sub comuniști era tot așa de corozivă, ca și bioxidul de sulf atotprezent.

Exil interior

Când am înțeles că întreaga societate suferea aceste neajunsuri, însă și ea contribuia la ele, ca mulți alții, am ales și eu să fug de realitate. A fost un exil interior. Căutam o cale de ieșire din lipsa de perspectivă, dedicându-mă în întregime studiului, spre a exclude orice gând liber referitor la realitate.

Mi-am luat diploma de inginer cu mențiune, și am primit repartiția, invidiată de mulți, la un birou de arhitectură. După bunul obicei cehoslovac, la terminarea serviciului ne stingeam zilnic focul nostru cu bere, lălăiam cântece vesele de bețivi și acostam femei. Toate aceste lucruri nu erau însă decât o încercare primitivă de a scăpa de viața de toate zilele.

Nu reușeam însă să scăpam într-adevăr de ea. Mă gândeam mereu că nu mai vreau să trăiesc sub comunism. Trebuia să plec în adevăratul exil. Vream să scap de sistemul ipocrit, fără viitor – să scap de existența amară dintr-o societate marxist-leninistă crudă. Eram tot mai mult stăpânit de această dorință. Visam să pot să respir odată adânc și liber. Singurul meu țel era să scap de socialismul real. Nu știam însă cum voi reuși să fug.

Un plan de fugă

Trăiam o viață dublă. La exterior simulam ascultare, dar în interiorul meu mă decise-sem pentru o viață în vest. Un astfel de gând nu puteam să-l încredințez nimănui, unui prieten sau chiar familiei mele. S-ar fi putut ca cineva să bănuiască ceva, anume că am un plan „trădător“, că vreau să fug din țară. Era o trădare de neiertat să părăsești pe această cale „paradisul comunist“. De aceea trebuia să fac planul în secret – și anume fără nici o informație și fără nici un sfat de la cineva. Bineînțeles că el trebuia să reușească de prima dată, căci o a doua șansă nu mai exista. Dacă nu-mi reușea planul, ajungeam la închisoare.

Misiunea mea aproape imposibilă a început să se cristalizeze atunci când am auzit de o excursie la Roma, oferită de singura agenție de turism din țară. Iar la ea nu puteam să ia parte decât puțini turiști, bine selectați. Pentru a participa la ea aveam nevoie de trei aprobări. Mai întâi am fost interogat de poliție. După care trebuia să mă prezint la un ofițer de armată. Iar în ultimul rând trebuia ca un funcționar de partid să verifice fidelitatea mea politică față de ideologia comunistă.

M-am pregătit în mod deosebit pentru a treia mea înfățișare. Cu toate că am exersat mult, nu puteam să folosesc limbajul comunist pe care îl uram așa de mult. Când am intrat în biroul funcționarului de partid eram așa de nervos, că n-am putut să scot un cuvânt. De nevoie, și datorită intimidării, am zâmbit întâi, apoi am zis sacadat: „Bună ziua, *tovarășe Novotný!*“. Ușurat că am putut să pronunț acel cuvânt urât „*tovarășe*“, am respirat adânc și am continuat: „Eu sunt *domnul Karásek*“. În timp ce funcționarul mă străpungea cu privirea sa, eu mă gândeam că s-a terminat totul. Nici astăzi nu înțeleg cum am primit aprobarea din partea lui, cu toată scăparea mea verbală grosolană.

Datorită tensiunii psihice în care trăiam, să fac totul în secret, slăbisem 12 kg, din cele 68 pe care le avusesem mai înainte. Ca explicație, am consolată-o pe mama că sufăr de dragoste neîmpărtășită. Îmi pare rău că nu am putut niciodată să-i explic adevărata cauză. Eram conștient că nu voi mai putea niciodată lua contact cu nimeni după fuga mea – nici cu familia, nici cu prietenii și nici cu patria mea. Era un drum cu sens unic, spre ceva necunoscut. Trebuia să plec singur în această direcție, fără a putea să-mi iau rămas bun mai înainte. Aceasta era o povară pe care trebuia s-o duc numai eu singur.

Fuga

În iunie 1992 mă aflam în sfârșit într-un avion cu destinația Roma. În capitala Italiei am savurat fiecare clipă a celor șapte zile de concediu. Pentru mine a fost o excursie foarte scumpă, căci fiecare zi de concediu costa salariul meu pe o lună. Un lucru era însă sigur: mă aflam de cealaltă parte a cortinei de fier! Ceea ce nu știam, erau trei lucruri

care erau foarte importante. *Când* trebuie să mă despart de grupul de turiști? *Cum* să fac să dispar neobservat? *Unde* să merg după aceea?

Imediat după aterizarea noastră în Italia, ghidul nostru ne strânsese pașapoartele, ceea ce mi-a îngreunat vizibil fuga mea. Eram cazați într-o mănăstire, iar eu căutam permanent un prilej cum să-mi recuperez pașaportul. Într-o seară am reușit să mă urc de pe balcon două etaje mai sus, intenționând să intru în camera de cazare a ghidului. Mă țineam încă de barele balconului, când am auzit o discuție aprinsă ce avea loc în camera lui. Spre stupoarea mea, am aflat că din grupul nostru de 20 de turiști, jumătate erau membri ai vestitului serviciu de securitate cehoslovac. Turnătorii tocmai făceau un schimb detaliat de informații, referitor la turiștii pe care-i supravegheau. Nici unul dintre noi, adevărații turiști, nu-și imagina că suntem spionați și într-o călătorie în străinătate. Fără să rezolv ceva, am coborât în camera mea.

În ultima zi a călătoriei s-a organizat o întâlnire la care s-a băut cam mult. Eu nu urmăream decât să-l îmbăt pe ghidul care avea pașapoartele, spre a-l convinge să-mi dea pașaportul „mai devreme“; și am reușit. Din păcate și eu băusem cam mult „vin de regiune“, așa că n-am fugit imediat din mănăstire, după cum plănuisem inițial. Am dormit adânc, până când a venit să mă trezească ghidul. Mi-a spus că trebuie să mă îmbrac repede și să mă grăbesc să mă urc în autobuz; altfel grupul nostru pierde avionul. Când după câteva minute el m-a îndemnat iarăși să mă grăbesc, i-am spus clar: „Eu rămân aici!“.

El a plecat din camera mea fără să scoată un cuvânt. După câteva minute a revenit însoțit de alți „turiști falși“. Eu eram nerăbdător și gata să lupt pentru libertatea mea. Toți securiștii erau atât de surprinși de decizia mea neclintită, încât stăteau înaintea mea ca paralizați. Iar eu îi priveam holbat, având în mână un cuțit, și ferm hotărât să rămân în vest.

Nu mai era prea mult timp până la decolarea avionului, așa că ei nu au avut încotro, și au plecat repede. De la fereastră am văzut cum a plecat autobuzul. Le-am făcut cu mâna, iar unii dintre „turiștii adevărați“ mi-au făcut și ei cu mâna. Cuprins deodată de mii de sentimente și de o relaxare bruscă, am izbucnit în plâns.

Start în vest

Eu nu știam italiană, dar știam foarte bine germană, de aceea am plecat înspre nordul Europei. Un vameș italian bine dispus mi-a explicat că mă poate trece clandestin granița spre Austria. Am făcut cu mâna unui camion, și așa am trecut podul „Europa“. Peisajul pe care-l vedeam era parcă de vis, minunat și bine îngrijit, încât mi se părea că

este o poveste. Șoferul german cunoștea pe niște cehi în Germania, și mi-a propus să mă ia mai departe în Germania. Când am ajuns la graniță, am cerut repatrierea. Am fost cazat într-un cămin din Bavaria.

Autoritățile germane m-au tratat respectuos și prietenos – ceea ce nu văzusem până atunci la autoritățile cehoslovace. Ca și ceilalți repatriați sau azilanți, am fost ajutat cu tot ceea ce a fost posibil, spre a mă acomoda în societatea germană. Totul era organizat perfect, numai că eu aveam coșmaruri. Odată am visat că mă aflam încă în Cehoslovacia comunistă. Visul acesta a fost așa de real, încât tremuram de frică chiar și după ce m-am trezit.

Din anul 1982 a început pentru mine un timp nou, și mi s-a deschis o lume nouă. După cursul de limba germană din München, am fost angajat imediat pe postul de inginer constructor. Primul meu salariu a fost de 3.000 DM, ceea ce era de 40 de mai mult decât cel pe care-l avusesem în Cehoslovacia. Eram dintr-odată bogat – și în plus, liber! Puteam să călătoresc oriunde, și nu-mi trebuia aprobare de la șefii mei. Vestul mi-a oferit o abundență de bogății. Aveam tot ceea ce-mi dorisem vreodată – ba chiar mai mult decât atât. De acum încolo nu mai decideau alții asupra vieții mele! Acum decideam eu totul! Eram stăpânul meu! Eram mai mult decât fericit, deoarece îmi atinsesem țelul vieții. Puteam să trăiesc în libertate și adevăr! Dar am căzut treptat în beția realizării de sine din vest.

Ateu convins

În timpul comunismului toți erau obligați să învețe rusește. Aceasta era una dintre limbile urâte de noi, deoarece era limba puterii ocupante. Iar eu nu mai vream să privesc de acum încolo înspre răsărit. În imaginația mea, eu asociaz „vestul fără granițe“ cu limba engleză. Pentru mine engleza era limba libertății. Drept consecință, era normal să fac un curs de engleză; pe care l-am făcut la o școală particulară din München.

Profesoara mea era o tânără englezoaică drăguță, foarte apreciată de elevii ei. Și eu mă număram (în secret) printre admiratorii ei. După curs îi puneam de multe ori întrebări legate de limba engleză. Ea își făcea timp să ajute fiecăruia, și mie.

În cursul discuțiilor noastre am aflat că ea crede în Dumnezeu – ceea ce m-a surprins foarte mult, deoarece era o persoană inteligentă! Studiase la cunoscutele universități din Oxford și Southampton!

Următorul lucru afirmat de ea a fost că Biblia ar fi mai presus decât toate celelalte cărți din lume. Eram complet dezorientat. În comunism orice copil de școală învăța că Biblia se află la nivelul cunoștințelor din Evul mediu, și deci ea este depășită de mult.

Cum mai poate cineva să ia în serios această carte, ce să mai spun de faptul că Dumnezeu ne-ar vorbi prin această carte de mult depășită? Nu există nici un Dumnezeu; lucrul acesta este cunoscut de orice om care gândește! Acestea au fost primele reacții ale unui ateu revoltat.

Concepția unei dogme ateiste spunea: „La început a fost materia ...“ Acesta era și crezul meu. Influența educației comuniste reușise să se impună; iar eu mă aflam închis în rigiditatea acestei ideologii umaniste.

Prima mea întâlnire cu Biblia

Din simpatie pentru profesoara mea de engleză, am deschis Biblia și am citit: *„La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu plutea pe deasupra apelor“*.

Am citit câteva capitole, după care am închis Biblia. Din motive intelectuale nu puteam să citesc mai departe. Nu credeam deloc într-o carte care – așa gândeam eu în mod greșit atunci – încă de pe prima pagină începe cu afirmații ca-n basme. Fie Biblia este de la început până la sfârșit demnă de încredere, adică ea este *adevărată*, fie ea se bazează pe ficțiune. Cum ea conținea afirmații care se părea că nu corespund realităților dovedite, pentru mine ea era pur și simplu neverosimilă. Profesoara mea își baza toată viața ei pe Biblie. Și lucrul acesta m-a pus pe gânduri.

O construcție nu permite nici o greșeală, nici la proiectarea ei și nici în timpul construcției. Chiar și aparentele devieri minore au consecințe grave. Un om rațional nu-și poate clădi viața pe un fundament care este un amestec de adevăr și minciună. Mă întrebam: Cum pot să mai creadă într-un Dumnezeu oamenii care gândesc logic, oamenii sinceri? Era ceva de neconceput.

Cum concepția mea era influențată exclusiv de filozofia materialistă a umanismului, mă gândeam că evoluția ne explică cum și când s-a format lumea. În definitiv, ea este o realitate dovedită științific – așa afirmam, așa presupuneam eu. Profesoara mea de engleză mi-a răspuns că teoria evoluției este o teorie care nu se poate verifica. Iar eu nu eram deloc de acord cu ea.

Printre materiile de la universitatea din Praga studiasem și geologie. Avem încredere și-mi respectam profesorii care ne predaseră lecțiile despre formarea universului și istoria pământului. Acum, în München, am căutat alte argumente ale oamenilor de știință, care să-mi confirme și consolideze poziția mea. Spre surprinderea mea, am aflat că există oameni de știință credincioși, care cred atât în Dumnezeu, cât și în Biblie, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

În concepția mea de până atunci, formată sub comunism, exista o clară dihotomie. Pe de o parte se afla știința – ea este rațională și verosimilă – iar de cealaltă parte orice fel de credință – irațională, suspectă, ca o cârjă pentru oamenii care nu se descurcă cu viața normală.

La început a fost informația

Eram extraordinar de curios să întâlnesc pe un om de știință care aparent credea în Dumnezeu, la prelegerile cărui mă invitase profesoara mea de engleză. Profesorul *Werner Gitt* era Șeful Secției de Tehnologia Informației de la Facultatea Tehnico-Fizică din Braunschweig. Neîncrezător, am acceptat totuși invitația la serile de evanghelizare care urmau să aibă loc într-o cunoscută casă de mode din München. Concepția mea materialistă era de neclătinat, dar pentru ca să-i fac plăcerea profesoarei mele de engleză, am vrut să fiu un ascultător sincer.

În timpul prelegerii sale, prof. *Gitt* a adus multe argumente referitoare la apariția informației. Datorită studiului și experienței mele, puteam înțelege bine toate aceste lucruri. Între timp lucram în domeniul programării și prelucrării datelor electronice. De aceea puteam să înțeleg că cerința de bază a oricărei informații este inteligența. Nici un program de calculator nu se concepe singur, nici o piesă componentă de-a lui nu se formează singură, chiar și atunci când părțile componente există deja. Din studiul matematicii știam că este nulă probabilitatea ca cifre și litere să se înșiruie singure logic. Ființele posedă o mulțime de informații codificate, care sunt stocate minuțios și cu cea mai mare densitate pe cele mai „perfecte harduri”. Ar fi un act de credință oarbă să atribui originea acestor informații și „mașinile lor de prelucrare” corespunzătoare unor procese pur hazardate. De la fizică știam că materia este supusă în timp distrugerii, și nu unei dezvoltări superioare. Fără o alimentare (input) inteligentă nu se formează nimic nou. Conform legilor fizice, o clădire părăsită de om se deteriorează și se prăbușește cu timpul. Procesele observate se desfășoară din ordinea creată în direcția haosului, nu invers.

Explozia primară

Am fost profund mișcat de prelegerea prof. *Gitt*. Ca tehnician, am putut să-i urmăresc în totul modul lui de gândire. Pentru mine toate explicațiile lui aveau un sens, erau științifice, logice și verosimile. Am fost obligat să cuget intensiv și a trebuit să învăț să-mi schimb felul de gândire. Nu numai că concepția mea evoluționistă, pe care o consideram infailibilă, a fost contrazisă de principiile de bază ale științelor fizice și matematice, ci lor li s-au adăugat și contraargumente masive din partea legilor naturale ale informației.

Și evoluția prevede o credință – anume lipsa unei inteligențe conducătoare. Prin forma de gândire naturală este exclusă încă de la început posibilitatea existenței unui Dumnezeu, iar procesele haotice și timpul sunt declarate de fapt ca cea mai mare instanță a evoluției.

Argumentele la obiect pe care le-a adus prof. Gitt au produs prăbușirea felului meu de gândire și distrugerea fundamentelor edificiului gândirii mele pur materialiste. S-a prăbușit totul. N-a mai rămas decât o grămadă de moloz, pe care eu nu puteam și nu vream să-mi reconstruiesc viața.

Am înțeles că nu creația în sine este un spirit inteligent. Desigur, un Creator Își descoperă unele dintre atributele caracterului Său, prin lucrarea creată de El, însă această Ființă inteligentă există *în afara* creației Lui. Se știe că brutarul nu este în pâine. Am recunoscut acum lumea, universul și toată materia ca ceva creat, și anume, de o Ființă infinit de inteligentă. Pentru prima dată în viața mea, această informație a ajuns și la mine. Am crezut nu numai că ar putea exista un Dumnezeu – ci că El trebuie să existe. Iar acum? Cine este acest Dumnezeu? Se poate spune ceva sigur referitor la El? Comunică El cu noi, oamenii? Și cu mine?

Cuvântul lui Dumnezeu

Chiar în sute de milioane de ani nu aș fi putut să deduc singur cum este acest Dumnezeu al creației. Știam destul, pentru ca să știu că omul cunoaște mult prea puțin.

Unde se poate începe căutarea lui Dumnezeu? La iarmarocul filozofilor nu mai poți scăpa de oferte. Ce este însă verosimil? Ce este *adevărat*? Să construiești pe o filozofie inventată de oameni are consecințe enorme, atât pentru individ, cât și pentru viața în comun a oamenilor. Lucrul acesta îl cunoșteam prea bine din viața trăită sub comunism.

În seria lui de prelegeri prof. Gitt a vorbit despre un Dumnezeu personal, care Se descoperă oamenilor. Ca și profesoara mea de engleză, acest om de știință vorbea despre Biblie ca despre mesajul transmis de Dumnezeu. Este scris „... insuflați de Duhul Sfânt, oamenii au vorbit în Numele lui Dumnezeu“ (2 Petru 1:21).

Mi-am propus să citesc Biblia pe cât posibil fără prejudecăți. Și vream să cuget asupra celor citite. Profesoara de engleză mă sfătuisese să-L rog pe Dumnezeu să mă ajute să înțeleg Cuvântul Său. Ea mi-a mai spus că nu este ușor așa ceva, deoarece omul firesc, în ignoranța lui, vrea să fie lăsat în pace. Adevărul nu este întotdeauna comod!

Ca un om ateu, nereligios, cum eram eu, mi s-a părut la început un lucru curios să vorbești cu Dumnezeu, să te închini Lui. Însă eu doream într-adevăr să încep să-L caut pe Dumnezeu. Iar dacă exista un răspuns la toate întrebările mele, atunci eu vream să-l

aflu. L-am rugat pe Dumnezeu din inimă să-mi arate adevărul și să mă păzească de căile greșite. M-am rugat ca El să-mi dea credința necesară și adevărată, căci vream să construiesc pe un fundament solid. Să știi ceva, fără să tragi concluzia corespunzătoare, era pentru mine o ipocrizie. Așa ceva cunoșteam din comunism, cum oamenii erau îndoielnici când „credeau“ în ceva, când de fapt ei nu credeau în nimic. Punctul meu de vedere era: dacă cred, atunci trebuie să fie numai adevărul curat; numai după aceea pot să construiesc ceva pe acest adevăr.

Am îndepărtat tot molozul filozofiilor mele anterioare, și am început să citesc noile reguli de construcție. Am luat și am citit Biblia.

Mesajul Creatorului

Când am început să citesc Cuvântul lui Dumnezeu, am făcut-o așteptând ceva. Îmi imaginasem o dispută intelectuală. Dacă într-adevăr Dumnezeu ne vorbește nouă oamenilor, voi experimenta poate ceva deosebit sau voi obține o cunoștință secretă. Mă gândeam la o iluminare. S-ar putea să fie și o experiență deosebită.

Însă s-a întâmplat cu totul altfel. În loc ca să mă ridice pe mine, Dumnezeu a procedat tocmai invers. Dumnezeu era mare, nu omul. „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!“ (Isaia 6:3). Tot pământul mărturisește despre caracterul Lui infinit de creativ și plin de grijă.

Când am citit în Noul Testament: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău“ (Matei 22:37), aceste cuvinte m-au străpuns ca o lovitură de cuțit. Relația mea cu Dumnezeu era cu totul altfel decât vrea El. Până acum eu nu ținusem în viața mea de loc cont de El, nu-l recunoscusem nici măcar existența Lui, ci o combătusem și hotărâsem singur în viața mea. Totul se întâmpla după cum vream eu. Eram o persoană mândră, îngâmfată, mulțumită de mine și suverană.

Conținutul egoist al inimii mele l-am putut împacheta cu grijă și împodobi frumos, astfel încât ceilalți erau convinși că eu aș fi un om cumsecade. Eram foarte mulțumit cu imaginea mea aparentă.

Însă Dumnezeu mi-a arătat cât de mult mă înșela judecarea mea de sine subiectivă. Omul muritor nu este etalonul tuturor lucrurilor. Numai Dumnezeul Creator este capabil să judece obiectiv pe om. El îi vede inima, știe de ce este el însuflețit, și El aduce la lumină lucrurile lui ascunse. A trebuit să recunosc și eu ca prorocul Ieremia, că inima, adevăratul „eu“ este păcătos. Cuvântul *păcat*, demodat pentru mulți, este cel mai actual diagnostic al lui Dumnezeu cu privire la starea fatală a omului.

Deși nu-mi convenea cum mă vede Dumnezeu, în adâncul inimii mele știam că așa este. Prin citirea Bibliei mai mult timp, Dumnezeu mi-a deschis ochii asupra propriei mele vini înaintea Lui. „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinste a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor“ (Romani 1:18). Mânia lui Dumnezeu era împotriva mea, unul care înghițisem o minciună ateistă de bunăvoie și care trăisem ani de zile într-o stare de răzvrătire împotriva Lui. Eu refuzasem ca Dumnezeu să decidă în viața mea. Am vrut să-mi trăiesc viața pentru mine, și nu pentru El. Înțelesesem complet greșit sensul vieții, și trăisem în rătăcire. Ca oricare urmaș al primilor rebeli, persoanele istorice Adam și Eva, am pășit și eu pe urmele lor. Eu făceam ceea ce consideram eu că este bine, fără să țin cont de poruncile lui Dumnezeu. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“ (Isaia 53:6).

Prin filozofia mea nelegiuită am făcut din mine însumi un idol, luând astfel poziția și cinstea care se cuvine numai lui Dumnezeu. Eu păcătuisem împotriva Creatorului meu.

Din Biblie am aflat că niciodată nu voi fi în stare să schimb singur ceva din această stare. Nu puteam să anulez nimic din ceea ce făcusem în viața mea de până atunci. Nu puteam să șterg nimic, apăsând pe un buton. Tot ceea ce am gândit, spus sau făcut vreodată era stocat pe „hardul lui Dumnezeu“.

Acest mesaj al Creatorului era o veste rea, neașteptată și nedorită. Eu eram deja condamnat de Dumnezeu – nu pe nedrept, așa cum fusese cazul la comuniști. Judecata lui Dumnezeu era dreaptă. Știam lucrul acesta contrar voinței mele. Conștiința mea mă muștra din ce în ce mai mult, iar cum nu puteam să o ignor, am încercat să o liniștesc cu contraargumente puternice. În mine a izbucnit un conflict puternic.

O luptă lăuntrică

M-am luptat cu Dumnezeu aproape o jumătate de an, și în acest timp corespondam cu profesoara mea de engleză, care între timp se întorsese în locul ei natal din Broadstone, în comitatul Dorset, pe coasta de sud a Angliei. Toate întrebările, îndoiala și argumentele mele le trimiteam în nenumărate scrisori în Anglia. Ea îmi răspundea la ele în lumina Bibliei, și mi-a arătat pe Dumnezeu cel viu, care-mi va arăta calea prin Cuvântul Său. Mi-a cerut să citesc mai departe în Biblie, să aduc înaintea Lui toată povara păcatelor mele, și să-L rog să mă ierte. Am citit mult despre Domnul Isus Hristos, singurul care poate să ierte păcatele. Am aflat despre moartea loțiitoare a lui Isus de pe cruce, pentru păcătoși – și deci și pentru mine.

N-am înțeles totul din prima dată. Nu era o problemă de inteligență. Mai târziu am învățat că este lucrarea Duhului Sfânt de a ajuta pe credincios să înțeleagă. Acest Duh al adevărului deschide ochii „cu privire la păcat, neprihănire și judecată (Ioan 16:8).

Predat Domnului

În final am capitulat sub atacul permanent al lui Dumnezeu. Eu, păcătosul nenorocit, mă aflu în fața Judecătorului meu drept. M-am plecat înaintea Lui și am regretat adânc viața mea egoistă și nelegiuită. Am urât păcatul, care aduce moartea și-L jignește pe Dumnezeu, și care m-a ținut legat toată viața mea. Am vrut să renunț definitiv la el, dar eram neputincios. Aveam nevoie de harul lui Dumnezeu.

În sfârșit, Cuvântul lui Dumnezeu mi-a descoperit că singura speranță este Isus Hristos. El Însuși este Dumnezeu, S-a făcut însă om, spre a locui printre rebeli. El S-a supus și S-a smerit, fiind în totul ascultător de voia Tatălui. El a dus o viață desăvârșită, pe care eu n-aș fi putut-o trăi niciodată, și S-a jertfit de bună voie pe Sine Însuși, El, Fiul lui Dumnezeu, pentru mine cel păcătos. El a fost Ispășitorul, Înlocuitorul meu. Cel nevinovat a murit în locul meu, rebelul condamnat fără speranță. Ca un paratrăsnet, Domnul Isus Hristos a suferit mânia dreaptă a lui Dumnezeu. Eu, care de fapt trebuia să fiu pedepsit, am scăpat de judecată.

L-am rugat din toată inima pe Dumnezeu să mă ajute să înțeleg Evanghelia, și să mă păzească de orice amăgire. Când începeam să mă îndoiesc, m-am rugat ca El să-mi arate adevărul în Cuvântul Său, să-mi dea convingere și putere să reacționez așa cum este voia Lui. M-am încrezut pe deplin în harul Său, și-L rugam mereu să mă ierte – atât de convins eram eu de vina mea. L-am rugat să-mi dea credință, să mă pot baza tot mai mult pe El și pe lucrarea Lui; am renunțat conștient la viața mea din trecut, și l-am urmat Domnului Isus. Am recunoscut că numai Cel care m-a salvat de la moarte are dreptul să decidă în viața mea.

Rugăciune și mijlocire

Pocăindu-mă, viața mea a căpătat o direcție complet nouă. Frecventam regulat o adunare și studiam sârguincios Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Am povestit tuturor prietenilor și cunoștințelor mele despre această mare întorsătură din viața mea, despre acest început nou. Una dintre ele a fost fosta mea profesoară de engleză.

Abia acum am aflat că ea se ruga în fiecare zi pentru mine. Contrar oricărei aparențe, deși eu îi spuneam mereu că nu pot să consider niciodată Biblia o carte verosimilă, ea credea că Dumnezeu poate și mă va face să mă pocăiesc. Ea s-a rugat neîncetat ca Isus să mă atragă la El și să-mi dăruiască lumină prin Duhul Sfânt, „cu privire la păcat,

neprihănire și judecată (Ioan 16:8). Ea Îl rugase pe Cel atotputernic să facă dintr-un păcătos rebel un slujitor consecvent, supus lui Isus Hristos. Unui Dumnezeu-Creator, care poate să creeze *ex nihilo* (din nimic), nu-l este greu să facă o creatură nouă dintr-un om condamnat la pierzare. Ea era ferm convinsă de lucrul acesta, și a mijlocit în rugăciune pentru sufletul meu prețios. Despre toate aceste lucruri am aflat însă mult mai târziu.

Nu este bine ca omul să fie singur

În inima mea s-a mai întâmplat și altceva. Prin corespondența intensă cu *Nicola Willbourn*, această fată englezoaică, nu numai că am cunoscut-o mai bine, dar am început și să o iubesc. Până atunci nu mă gândisem să mă căsătoresc, și chiar acum nu mă împăcam cu gândul acesta. Dar ceea ce este curios, acest gând mă preocupa tot mereu, și se părea că Dumnezeu vrea să-mi dea ca soție pe fosta mea profesoară de engleză. Lucrul acest mi se părea la început nerealist. Combinația mi se părea complet nepotrivită – un fiu de țăran, fost ateu, refugiat politic cu o întregă poveste, să se căsătorească cu o fată credincioasă și drăguță din Anglia?

În orice caz, prin harul lui Dumnezeu fusese înlăturat obstacolul principal – anume relația mea ostilă față de Creator. El a adus la pocăință și l-a făcut copilul Său pe un rebel care nu-L căutase niciodată și care-l negase permanent existența.

Pentru prima dată în viața mea am început să-L includ pe Dumnezeu în luarea deciziilor mele importante. M-am folosit de cuvintele repetate din rugăciunile Domnului Isus Hristos: „Facă-Se voia Ta!” Pentru mine, care înainte decisese totul singur, lucrul acesta a însemnat o schimbare radicală și o atitudine cu totul nouă.

După mai multe scrisori schimbate între noi, am aflat că *Nicola* se ruga deja de mai mult timp ca Dumnezeu să-i arate clar voia Lui, și să o ferească de consecințele eventualelor sentimente amăgitoare.

Încă de la vârsta de 15 ani ea se hotărâse să aștepte soțul potrivit, ales de Dumnezeu pentru ea. Nu se bucurase de loc atunci când observase că în ea încolțea o dragoste tocmai pentru un ateu. Conform Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ea era clar: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” (2 Corinteni 6:14). Dumnezeu interzice căsătoria dintre un credincios și un necredincios. Ea era însă îndrăgostită de mine. Acest timp, înainte de pocăirea mea, ea l-a considerat ca o grea încercare a credinței ei.

Numai la sfârșitul anului 1987, la zece ani după ce se pocăise *Nicola*, Dumnezeu m-a făcut copilul Său. Cum noi trăiam în Europa în țări diferite, în era dinainte de apariția internetului, ne scriam scrisori zilnic. Relația noastră s-a adâncit tot mai mult prin corespondența pe care o purtam.

Vara următoare (1988) am rezervat un zbor în Anglia și am revăzut-o pe *Nicola* aproape la un an de la despărțirea noastră. După numai două zile ne-am căsătorit în biserica baptistă din Broadstone. Pe 4 iulie 1988 – ziua de independență a Americii – am încheiat legământul vieții noastre comune.

Împreună în lucrare

Trei săptămâni după aceea ne-am întors căsătoriți în Germania și am trăit fericiți într-o garsonieră în München, care în curând avea să slujească drept centru misionar pentru fosta Cehoslovacie.

În anul 1989 s-a prăbușit ca o baracă comunismul în Europa de Răsărit. Eram amândoi activi într-o adunare din München, care folosea momentul oportun, spre a ajunge cu Evanghelia în Răsărit. Împreună cu alți tineri creștini, care voiau să meargă în misiune, mergeam în fiecare sâmbătă în Cehoslovacia vecină. Cu mașinile încărcate cu tractate și cupoane, când ajungeam în țară ne cumpăram planul orașului unde ne aflam. Ne împărțeam orașul în sectoare, și plecam în misiune câte doi. Următoarele ore alergam de la o cutie poștală la alta și distribuim în fiecare casă din oraș cupoane pentru literatură creștină.

În felul acesta am vizitat în următorii trei ani 130 de sate și orașe cehoslovace, unde am distribuit 900.000 de cupoane oamenilor care ani de zile trăiseră sub jugul ideologiei care-L denigra pe Dumnezeu și care nu auziseră până atunci mesajul creștin.

În garsoniera noastră de 19 m², împreună cu creștinii din München, am împachetat 35 000 de Noi Testamente și altă literatură creștină, și le-am expediat prin poștă în fosta mea patrie. Am primit și am răspuns la sute de scrisori, în care oamenii ne puneau întrebări referitoare la credință. Prin aceasta am fost provocat să studiez intensiv Cuvântul lui Dumnezeu. Participam la toate studiile și cursurile biblice care aveau loc la adunare. Și la aceste studii biblice vream să fiu tot așa de silitor, cum fusesem în timpul facultății.

Am început un curs prin corespondență la „London Reformed Baptist Seminary“ (Seminarul Baptist Reformat din Londra), la Tabernaclul Metropolitan (acolo unde ani de zile cunoscutul predicator *Charles Haddon Spurgeon* predicase Cuvântul lui Dumnezeu), și am frecventat în fiecare an „Summer School of Theology “ (Școala Teologică de Vară) din Londra.

Cu timpul am înțeles tot mai mult că oamenii cărora vream să le aduc mesajul mântuirii aveau nevoie de cineva care să-i ajute la fața locului. Soția mea și eu aveam dorința să ne întoarcem în patria mea natală. Am adus permanent această dorință a noastră

înaintea lui Dumnezeu. Consideram căile lui Dumnezeu minunate, chiar și pentru noi. Trebuia însă să învățăm să trăim și să lucrăm în totală dependență de El și în ascultare față de Cuvântul Său.

Metaforele militare nu mai sunt astăzi la modă, însă Biblia le folosește de multe ori. Prin anumite încercări în școala lui Dumnezeu, El ne-a pregătit să ne mutăm într-o țară unde, din punct de vedere al luptei spirituale, urma să fim pe *linia întâi*. Noi eram soldați mult prea slabi, care se mai bazau încă pe ei înșiși, nu numai pe El. Astfel că Dumnezeu a trebuit să ne pregătească câțiva ani la rând pentru lucrarea din Cehia. În timpul acesta am experimentat mult cu privire la atotputernicia și bunătatea lui Dumnezeu.

Revenirea în patria mea

Numai în 1998, adică la nouă ani după revoluția de catifea din Cehoslovacia, Dumnezeu ne-a deschis calea să ne mutăm în orașul unde mă născusem eu. Prin antrenamentul dur pe care-l făcusem, eram pregătiți pentru unele lucruri, însă trecerea la viața dintr-un fost stat din Blocul de Răsărit a fost totuși grea, stat pe care eu îl cunoscusem deja mai înainte. În fiecare zi eram confrunțați cu o birocrație absurdă și cu prejudecăți, pe care noi le aduceam înaintea Domnului în rugăciunea noastră familială comună. Între timp Dumnezeu ne-a dăruit trei băieți, care se născuseră în Bavaria: *Samuel, Filip și Daniel*. În anul 2001 s-a născut în Cehia cel mai mic băiat al nostru, *Joel*.

Cu timpul dispăruse treptat deschiderea oamenilor pentru credință, pe care o cunoscusem în anii '90. Populația, care între timp este dezbinată în toate domeniile, este neîncrezătoare și privește cu suspiciune orice religie. După o suferință de ani de zile sub jugul diferitelor ideologii, orice fel de învățătură absolută a devenit pentru oameni un cal de bătaie. La care se mai adaugă teama de secte, care este ațâțată din plin de mass-media. Prin toate acestea, oamenii au devenit imuni față de Evanghelie, și numai ici și acolo se ajunge la credință.

Noi vrem să trăim o viață de credință exemplară în orașul nostru, care este considerat Mecca corupției. Trăim și lucrăm ca cetățeni normali cehi, și depunem aproape în fiecare zi mărturie prin cuvânt și faptă. Practicarea credinței adevărate ne costă, dar se merită.

Suntem convinși că Dumnezeu „are un popor numeros în orașul nostru“, așa cum i-a spus și apostolului Pavel (Fapte 18:10), chiar dacă suntem confrunțați cu ostilitate și respingere. Conform datelor statistice, Cehia este țara cu cel mai ateu popor din lume. Iar orașul nostru de domiciliu, Liberec, este centrul ateismului, pe care dușmanul lui Dumnezeu nu vrea să-l cedeze fără luptă.

Cuvântul lui Dumnezeu dă rod

Însă prin răspândirea Cuvântului Său Domnul aduce lumină într-un oraș întunecat. Prima pocăire din oraș a avut loc după cinci ani. O tânără a căutat ajutor la ușa noastră. *Veronica* nu avea decât 20 de ani, însă trecuse până atunci prin atâtea neazuri, ceea ce altor oameni nu li se întâmplă într-o viață întreagă. Ea era un copil al străzii, nu avea părinți, și de ani de zile trăia numai din furat. Experiențele ei îndelungate cu droguri, alcool, sex și abuz, îi ruinaseră trupul și sufletul. Fusese tratată de mai multe ori la psihiatrie, dar fără nici un rezultat.

Dumnezeu o trimisese la ușa noastră. Am luat-o la noi acasă, și de atunci ea locuiește în familia noastră. Astfel ea a luat parte la citirea Bibliei și la studiul biblic care avea loc în sufrageria noastră. Dumnezeu a lucrat în mod minunat, iar după o jumătate de an ea a înțeles că singura ei speranță este Domnul Isus Hristos. El i-a iertat vina. Ea s-a pocăit, prin aceea că l-a mărturisit Domnului Isus nenumăratele ei păcate, și a primit harul Său. Ea s-a pocăit sub ochii noștri și este un copil al lui Dumnezeu.

Cu ea s-a întâmplat așa cum scria *Spurgeon*: „L-am rugat să ne ierte, dar El ne-a dat justificare; L-am rugat să Se îndure de noi, dar Domnul ne-a dat un har nemărginit; da, har după har, și spune: Da, eu te-am iubit mereu, de aceea te-am atras la Mine, numai din bunătate“. Aceasta se întâmpla în anul 2004. Acum ea este o credincioasă fidelă, zeloasă și predată pe deplin Domnului.

Chiar și copiii care în viața lor n-au auzit de Domnul Isus Hristos, învață în fiecare duminică la școala noastră duminicală cum pot găsi pace cu Dumnezeu, Creatorul lor; și le predăm sistematic Cuvântul lui Dumnezeu. Unii dintre acești copii cunosc bine pe marii teologi care vorbesc la radio în limba cehă, dar care evident nu-L cunosc personal pe Mântuitorul lumii.

Este o bucurie de nedescris să vezi cum Dumnezeu cheamă și schimbă pe fiecare în parte, și-l adaugă Bisericii Sale.

Revoluție dură

În sens politic, s-a vorbit de o revoluție de catifea în Cehoslovacia. Ea este radicală și definitivă. Conducerea comunistă rigidă a fost înlocuită fără forță cu o conducere democratică.

Însă o revoluție spirituală nu este de loc de catifea, deși și ea este radicală și definitivă. De ea este cuprins nu numai exteriorul, ci este schimbată radical inima fiecăruia în parte. Totul devine nou, în adevăratul înțeles al cuvântului. Omul primește prin Domnul Isus Hristos o relație vie și veșnică cu Tatăl ceresc. Numai Dumnezeu poate produce așa ceva, nu omul.

În îndurarea Sa, Dumnezeu a răsturnat ignoranța și opoziția mea, și El a devenit Domnul meu. Fie ca El să-Și continue în Limerec adevărata Sa revoluție prin Cuvântul Său. Soția mea și eu dorim să-l stăm la dispoziție ca slujitori credincioși. A Lui să fie gloria în toată veșnicia.

Zdenek Karásek, Liberec (Cehia)

*Zdenek și Nicola Karásek
împreună cu cei patru băieți ai lor (2007)*